

Sygn. akt IV U 886/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2015r. w S.

odwołania L. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 17 czerwca 2013 r. Nr (...)

w sprawie L. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje L. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2013r. do 30 czerwca 2016r.

Sygn. akt IV U 886/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.06.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawczyni L. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż komisja lekarska ZUS nie uznała jej za niezdolną do pracy. Nie spełniła warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. Nr 153 poz. 1227).

Od decyzji tej odwołanie złożyła ubezpieczona L. Z., która wnosiła o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. Skarżąca twierdziła, że leczy się u lekarza psychiatry oraz leczy się na nadciśnienie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje;

Ubezpieczona L. Z., ur. (...) była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.09.1992 r. do 31.05.2013 r. W dniu 5.04.2013 r. ubezpieczona złożyła wniosek do ZUS o przyznanie renty na dalszy okres. W

toku postępowania orzeczniczego komisja lekarska ZUS rozpoznała u wnioskodawczyni obserwacje schizofrenii oraz nadciśnienie tętnicze (k. 9-10 a.l.). W ocenie komisji schorzenia te nie powodują niezdolności do pracy ubezpieczonej. Orzeczenie to stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji (k. 176 a.r.). W toku postępowania odwoławczego Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry (k. 10-11 a.s.).

Biegły rozpoznał u opiniowanej schizofrenię paranoidalną. Obecnie utrzymuje się stan remisji jednakże do zaostrzenia choroby może dojść pod wpływem trudnej sytuacji i dlatego zdaniem biegłego uzasadnione jest orzeczenie częściowej niezdolności do pracy okresowo do 2016 r. Do opinii tej zastrzeżenia złożył pozwany organ rentowy twierdząc, że wieloletnia remisja objawów chorobowych nie daje podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy (k. 19). Pozwany złożył wniosek dowodowy o powołanie innego biegłego psychiatry. Sąd uwzględnił ten wniosek i przeprowadził dowód z opinii innego biegłego tej specjalności, a także biegłego psychologa. Biegli po przebadaniu ubezpieczonej oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską z jej dotychczasowego leczenia, w tym historii choroby, stwierdzili iż opiniowana funkcjonuje intelektualnie poniżej przeciętnej, wykazuje neurotyczne cechy osobowości, przebyte w przeszłości dwa epizody zaburzeń psychiatrycznych z objawami schizofrenii, cechy osobowości nieprawidłowej (k. 29 a.s.). Biegli uznali, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy zawodowej.

W związku z tym, iż obydwie opinie są sprzeczne ze sobą zarówno pod względem rozpoznanych schorzeń jak i wniosków co do zdolności do pracy, Sąd z urzędu dopuścił dowód z opinii kolejnych biegłych tych samych specjalności (k. 38 v).

Biegłe psychiatra i psycholog rozpoznały u L. Z. : przewlekły epizod depresyjny umiarkowany na podłożu organicznego uszkodzenia (...), stan po przebytych psychozach depresyjno-paranoidalnych (k. 44 a.s.). W ocenie tych biegłych ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 30.06.2016 r. W uzasadnieniu opinii biegłe stwierdziły m.in., iż czas trwania choroby ponad 20 lat, dwie przebyte psychozy paranoidalne, brak rehabilitacji w czasie leczenia spowodowały utrwalenie objawów depresyjnych, a aktualny stopień nasilenia tych zaburzeń znacznie ogranicza możliwość podjęcia pracy zarobkowej, co powoduje częściową niezdolność do pracy. Pozwany ZUS również do tej opinii zgłosił zastrzeżenia (k. 51). Zarzucił, iż opinia znacznie różni się w rozpoznaniu i ocenie stanu zdrowia od opinii pozostałych biegłych. W związku z tym zgłoszony został wniosek dowodowy o wywołanie opinii z kolejnych biegłych tych samych specjalności.

Sąd Okręgowy oddalił ten wniosek dowodowy. Zdaniem Sądu wywołanie kolejnej opinii jest niecelowe. Opiniujący dotychczas lekarze psychiatry rozpoznali u wnioskodawczyni różne jednostki chorobowe, jednakże z dwóch opinii wynika, iż ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy. Różnice w diagnozach nie mogą przesądzać o końcowych wnioskach o zdolności bądź niezdolności do pracy. Należy mieć na względzie trudności w diagnozowaniu schorzeń psychiatrycznych po przeprowadzeniu jednorazowego badania w warunkach ambulatoryjnych. Oceniając sporną kwestię zdolności do pracy Sąd uwzględnił okoliczność, iż ubezpieczona przez ponad 20 lat była uznawana za częściowo niezdolną do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Jednostką chorobową, która była podstawą do stwierdzenia niezdolności do pracy była schizofrenia paranoidalna, które to schorzenie było rozpoznane przez lekarzy orzeczników. Obecnie komisja lekarska wycofała się z tego rozpoznania przyjmując formułę obserwacji schizofrenii paranoidalnej, nie wskazując przyczyny takiej oceny. Pierwszy z opiniujących lekarzy psychiatrów potwierdził w swojej opinii pierwotne rozpoznanie, zaznaczając, że choroba jest w okresie remisji, jednakże podkreślił, iż cofnięcie remisji może nastąpić w każdej trudnej sytuacji dla ubezpieczonej. Okoliczność, że L. Z. dobrze funkcjonuje w warunkach domowych nie może być podstawą do stwierdzenia o zdolności do pracy zarobkowej. Ubezpieczona jest wyłączona z rynku pracy od ponad 20 lat, jednocześnie jej wiek metrykalny, tj. 55 lat stanowi istotną przeszkodę w podjęciu zatrudnienia w wyuczonym zawodzie technika ekonomisty.

Dlatego też oceniając całokształt okoliczności Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczona jest w dalszym ciągu częściowo niezdolna do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o FUS. Z tych względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.